

EMILIA HART

román

DIVÉ
ZENY

DIVÉ ŽENY

Copyright © 2023 by Emilia Hart Limited

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nika Exnerová, 2024

Cover © Michael Storings, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5051-1 (pdf)

EMILIA HART

DIVÉ ŽENY

přeložila Nika Exnerová

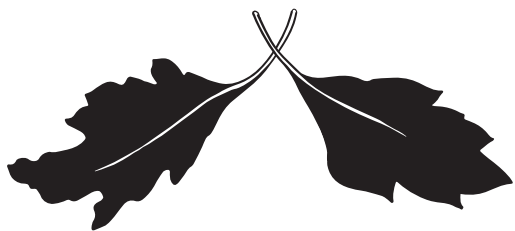

Mé rodině

*Sudičky, bludičky, třikrát tři,
na zemi, v moři, v povětrí,
točme se třikrát v kole jednom,
točme se sem a tam se točme,
třikrát tři každá devět počne,
a kouzlo už je připraveno.*

— MACBETH

Slovy „sudičky, bludičky“ překládá Martin Hileský, autor tohoto českého překladu *Macbetha*, spojení „weyward sisters“, které bylo užito v Shakespearově Prvním foliu a z něhož vychází i původní anglický název tohoto románu — *Weyward*, česky „divý, vzpurný, neposlušný“. V pozdějších verzích hry byl výraz „weyward“ nahrazen výrazem „weird“ — „podivný, zvláštní, tajemný“.

I.

PROLOG

Altha 1619

Drželi mě tam deset dní. Celou tu dobu mi dělal společnost jen pach vlastní kůže. Ani krysa se na mě nepřišla podívat. Nic ji ke mně nelákalo. Jídlo mi nepřinesli. Jen pivo.

Kroky. Potom zaskřípění kovu o kov, když vytáhli petlici. Z toho náhlého světla mě rozbolely oči. Muži ve dveřích se přede mnou chvilku mihotali, jako by ani nebyli z tohoto světa, jako by mě z něj přišli odvést.

Inkvizitorovi muži.

Přišli, aby mě předvedli před soud.

KAPITOLA PRVNÍ

Kate
2019

Kate zrovna kouká do zrcadla, když její uši zpozorní. V zámku zachrastil klíč.

Prsty se jí třesou, zatímco se hbitě pokouší upravit si make-up. Přes spodní víčka se jí táhnou tmavé pavučinky řasenky.

Ve žlutém světle pozoruje, jak jí na krku, pod náhrdelníkem, který jí dal k jejich poslednímu výročí, poskakuje pulz. Ten stříbrný, silný řetěz jí studí na kůži. Přes den, když je Simon v práci, ho nenosí.

Vstupní dveře se s cvaknutím zavřou. Ozve se pleskání bot po dřevěné podlaze. Klokotání vína ve sklenici.

Panika, která zmítá jejím nitrem, připomíná třepotajícího se ptáčka. Zhluboka se nadechne a dotkne se proužku jizvy na levé ruce. Naposledy se usměje do zrcadla. Simon si nesmí všimnout, že se něco změnilo. Že je něco špatně.

Najde ho, jak se se sklenkou vína v ruce opírá o kuchyňskou linku. Kate cítí, jak jí při tom pohledu tepe krev v žilách — na ty táhlé, tmavé obrysy jeho těla oděného v obleku a řezané lícní kosti. Na jeho zlaté vlasy.

Sleduje ji, jak k němu kráčí v jeho, jak Kate dobře ví, oblíbených šatech. Tuhá látka jí obepíná boky. Červená. Zrovna jako její spodní prádlo. Krajkové s drobounkými mašličkami. Jako by sama Kate byla něco k rozbalení, k rozervání.

Hledá indicie. Stihl si sundat kravatu, tři rozepnuté knoflíčky u košile odhalují jemné, kudrnaté chloupky. Běльмо očí mu růžově svítí. Když jí podává sklenku vína, Kate z jeho dechu cítí sladký a palčivý zápach alkoholu. Na zádech a v podpaží se jí sráží kapičky potu.

Chardonnay je obvykle její oblíbené. Dneska se jí však z toho puchu zvedá žaludek, jako by to byla hniloba. Přitiskne si sklenku ke rtům, aniž by se napila.

„Ahoj, zlato,“ pozdraví ho radostným hlasem, který si nacvičila jenom pro něj. „Jak bylo v práci?“

Slova se jí však zadrhávají v krku.

Simon přimhouří oči. I přes požitý alkohol k ní rychle přiskočí a zaryje jí prsty do měkkého masa bicepsu.

„Kde jsi dneska byla?“

Dobře ví, že snažit se mu vykroutit není dobrý nápad, třebaže po tom touží každickým kousíčkem svého bytí. Místo toho mu položí ruku na hrudník.

„Nikde,“ odpoví co nejkliďnějším hlasem. „Celý den jsem byla tady.“ Schválně nechala iphone doma, když vyrazila do lékárny. Vzala si s sebou jenom hotovost. Usměje se a nakloní, aby ho políbila.

Tvář má hrubou, porostlou strništěm. S alkoholem se najednou mísí ještě něco jiného, něco opojného a květinového. Snad parfém? Nebylo by to prvně. V útrobách ji pošimrá plamínek naděje. Kdyby se objevil někdo jiný, mohlo by jí to pomoci.

Ale přepočítala se. Odtáhne se od ní a pak...

„Nelži.“

Kate to slovo sotva slyší, protože v tentýž moment jí na tvář dopadne Simonova ruka a vzápětí ji jako jasné světlo omráčí bolest. Barvy pokoje se jí v okrajích zorného pole slévají dohromady: zlatě ozářené palubky, bílý kožený gauč, pestrobarevné londýnské panorama za oknem.

Z dálky se ozve tříštivý zvuk: upustila sklenku s vínem.

Pevně stiskne linku. Přerývaně lapá po dechu. Tvář jí pulzuje. Simon si obléká kabát a zdvihá ze stolu klíče.

„Zůstaň tady,“ prohlásí. „Jestli to neuděláš, dozvím se to.“

Slyší klapání bot po podlaze. Bouchnutí dveří. Kate se pohne, teprve když k ní dolehne skřípění jedoucího výtahu.

Simon je pryč.

Podlaha se třpytí střepy rozbitého skla. Vzduchem se line kyselá vůně vína.

Zpátky k sobě Kate přivede železitá pachuč, kterou cítí v puse. Krvácí jí ret. Udeřil ji tak silně, že se jí roztrhl o zuby.

Vtom jí v hlavě něco sepne. *Jestli to neuděláš, dozvím se to.*

Nestačilo, že nechala mobil doma. Našel si jiný způsob. Jinou cestu, jak ji kontrolovat. Vzpomíná si, jak si ji vrátný dole v hale prohlížel. Podstrčil mu Simon za to, že ji bude sledovat, balík pěkných čistých bankovek? Při tom pomyšlení jí tuhne krev v žilách.

Kdo ví, kam až zajde, jestli se dozví, kam dneska šla — co udělala. Nainstaluje do bytu kamery. Vezme jí klíče.

A všechny její plány se rozplynou v nenávratnu. Nikdy se odsud už nedostane.

Ne. Už je dostatečně připravená. Nebo ne?

Když se teď hned sebere a odjede, ráno bude na místě. Cesta tam trvá sedm hodin. Už před časem si ji pečlivě zadala do svého druhého mobilu. Do toho, o kterém Simon neví. Prstem obtohovala modrou linku na displeji vinoucí se jako stuha na sever napříč zemí. Zná ji už v podstatě nazpaměť.

Ano. Vyrazí ihned. Musí. Než se Simon vrátí. Než ztratí odvahu.

Vyndá motorolu ze skřýše, z obálky přilepené k zadní stěně svého nočního stolku. Z horní police ve skříni vytáhne sportovní tašku a naplní ji oblečením. V koupelně si posbírá toaletní potřeby a ze skřínky vezme krabičku, kterou si tam před pár hodinami schovala.

Honem se převlékne z červených šatů do tmavých džín a těsného růžového trika. Prsty se jí třesou, když si odepíná náhrdelník.

Stočený jako oprátku ho nechá ležet na posteli. Hned vedle svého iphonu ve zlatém pouzdře, který platí Simon. Zná k němu i heslo a dokáže ho sledovat.

Potom se vrhne ke šperkovnici na nočním stolku a přehrabuje se v ní, dokud v prstech nedrží zlatou brož ve tvaru včelky, kterou má už od dětství. Strčí si ji do kapsy a chvilku se jen tak rozhlíží po místnosti: smetanově bílá peřina a závěsy, ostré úhly nábytku ve skandinávském stylu. Nemělo by tu toho být k balení víc? Kdysi měla spoustu věcí — ohromné hromady knížek s oslíma ušima, grafik, hrnečků. Teď patří všechno jen jemu.

Ve výtahu cítí, jak jí v krvi jiskří adrenalin. Co když se Simon vrátí a přistihne ji na odchodu? Zmáčkne knoflík do sklepních garáží, jenže výtah se s cuknutím zarazí v přízemí a dveře se se zaskřípěním otevrou. Srdce jí divoce buší. Statný vrátný je otočený zády: zrovna se baví s jiným nájemníkem. Kate sotva dýchá, krčí se ve výtahu a vzduch z plic vyfoukne, teprve když nikdo nenastoupí a dveře se zase s trhnutím zavřou.

V garáži odemkne hondu, kterou si koupila, ještě než se poznali. Je přihlášená na ni. Simon po policii jistě nemůže chtít, aby vyhlásila pátrání, když odjede vlastním autem. Kriminálek viděla v životě už dost. *Odjela z vlastní svobodné vůle*, řeknou určitě.

Vůle je pěkné slovo. Z nějakého důvodu jí evokuje létání.

Otočí klíčkem v zapalování a do google map zadá adresu své pratety. Celé dlouhé měsíce si ta slova opakovala v hlavě jako mantru.

Weyward Cottage, Crows Beck. Cumbria.

KAPITOLA DRUHÁ

Violet 1942

Violet Grahama nenáviděla. Dočista ho nesnášela. Jak to, že on mohl celý den studovat zajímavé věci jako přírodovědu, latinu a člověka jménem Pythagoras, kdežto ona se měla spokojit s pícháním jehlou do kusu plátna? A nejhorší na tom celém bylo, pomyslela si s nohama pokousanýma od vlněné sukně, že to všechno mohl dělat v kalhotách.

Seběhla po hlavním schodišti, jak nejtíšeji dovedla, aby unikla hněvu otce. Ani v nejmenším totiž neschvaloval, když se ženy fyzicky namáhaly (a výhrady, zdálo se, měl často také k Violet samotné). Když slyšela, jak za ní Graham funí, musela potlačit smích. Dokonce i ve svém škrobeném oblečení mu dokázala snadno utéct.

A to se včera večer chlubil, že by prý chtěl jít do války! To spíš dřív narostou prasatům křídla. Stejně mu bylo teprve patnáct — o rok míň než Violet —, takže na to byl ještě moc mladý. A ještě že tak. Skoro všichni muži z vesnice narukovali a polovina jich zemřela (tedy aspoň co Violet slyšela), včetně jejich komorníka, lokaje a zahradníkovy učedníka. Graham byl navíc její bratr. Nepřála mu smrt. Tedy pravděpodobně.

„Vrať mi to!“ zaprskal.

Když se otočila, viděla, že v obličeji vzteky a námahou celý zrůžověl. Zlobil se, protože mu ukradla jeho učebnici latiny,

přičemž mu oznámila, že veškerá ženská substantiva vyskoňoval chybně.

„Nevrátím,“ zasyčela zpátky a tiskla si knihu na prsa. „Nezasloužíš si ji. Proboha, vždyť jsi napsal *amor* místo *arbor*.“

Pod schody se zamračila na jeden z mnoha otcových portrétů zavěšených v předsiní, zabočila vlevo a kličkovala dřevem obloženými chodbami, dokud nevtrhla do kuchyně.

„Co to k čertu vyvádíte?“ vyšťekla paní Kirkbyová se sekáčkem na maso v jedné ruce a perleťovou mrtvolkou králíka v druhé. „Málem jsem si uflkla prst!“

„Pardon!“ zakřičela Violet s udýchaným Grahamem v patách, když se škubnutím otevřela francouzské okno. Proběhli přes zeleninovou zahradu plnou omamných vůní máty a rozmarýny a najednou se octli na jejím nejoblíbenějším místě na světě: na pozemcích obklopujících jejich panské sídlo. Otočila se a zazubila se na Grahama. Tady venku už ji neměl šanci dohnat, pokud sama nebude chtít. Otevřel pusy a kýchl. Trpěl strašlivou sennou rýmou.

„Jejda,“ prohlásila. „Potřebuješ kapesníček?“

„Sklapni,“ řekl a natáhl se po učebnici. Violet pohotově uskočila. Chvilku tam stál a lapal po dechu. Dnes byl obzvlášť teplý den: průsvitný mračný opar zadržoval horký vzduch a způsoboval dusno. Violet prýštil z podpaží pot a strašlivě ji škrábala sukně, ale už jí to bylo jedno.

Doběhla ke svému oblíbenému stromu: stříbřitému buku, o němž jejich zahradník pan Dinsdale tvrdil, že je stovky let starý. Violet slyšela, jak se jí za zády hemží životem: brouci nosatci se pídí po jeho chladivé míze, na listech se mu třepotají slunéčka a ve větvích poletují motýlice, můry a pěnkavy. Natáhla ruku a jedna z motýlic se jí snesla do dlaně. V slunečním svitu se jí třpytila křídélka. Violet se po těle rozlilo zlatavé teplo.

„Fuj,“ prohlásil Graham, když ji konečně dohnal. „Jak na tu havěť můžeš vůbec sahat? Koukej to rozmáčkнуть!“

„Nic rozmačkávat nebudu, Grahame,“ oznámila mu Violet. „Má zrovna takové právo existovat jako ty a já. A koukni, jak je krásná. Ta křídla připomínají spíš krystalky, nemyslíš?“

„Ty... nejsi normální,“ odpověděl místo toho Graham a ustupoval vzad. „S tou svou posedlostí hmyzem. Otec si to myslí taky.“

„Je mi fuk, co si myslí otec,“ zalhala Violet. „A stejně tak je mi jedno, co si myslíš ty, ale podle toho, co jsem viděla v té tvé učebnici, by ses měl spíš než o mou ‚posedlost hmyzem‘ starat o latinská substantiva.“

Graham si to s navztekáním supěním šinul zase blíž. Než však stačil dojít k Violet na pět kroků, knížku po něm hodila — trochu rázněji, než zamýšlela — a vyhoupla se na strom.

Graham zaklel a s brbláním se otočil zpátky k domu.

Violet s provinilým pocitem sledovala, jak se jeho záda nahněvaně vzdalují. Kdysi to mezi nimi bylo jiné. Bývaly časy, kdy se od ní Graham nehnul na krok. Vzpomínala, jak jí v pokojíčku lezl do postýlky, když se chtěl schovat před noční můrou nebo před bouřkou. Vždycky se k ní zachumlal a zanedlouho už jí hlasitě chrupkal do ucha. Tolik se spolu nasmáli — proháněli se po pozemcích, až měli od bahna černá kolena, obdivovali drobnou stříbrnou ryбку v potoce a poletující červenky s červeným flíčkem na prsou.

Jenže potom přišel ten strašný letní den — vlastně dost podobný tomu dnešnímu s kopci a stromy zalitými medovým světlem. Vzpomínala, jak vedle sebe leželi v trávě za bukem a nasávali vůni pcháčů a pampelišek. Bylo jí osm a Grahamovi teprve sedm. Kdesi poblíž byly včely — volaly ji, vábily ji k sobě. Když došla ke stromu, objevila na jedné z větví hnízdo připomínající valounek zlata. Včely se třpytily a vířily kolem. Violet kousek popošla, natáhla ruce a zazubila se, když ucítila, jak si sedají a šimrají ji svými drobnými nožkami na kůži.

Otočila se ke Grahamovi a úžas, který mu vyzařoval z tváře, ji rozesmál.

„Můžu to taky zkusit?“ řekl s vykulenýma očima.

Neměla tušení, co se stane, vypravovala otci vzlykavě později, když se k ní vzduchem řítila jeho rákoska. Neslyšela, co jí říká, neviděla temný vztek v jeho obličeji. Měla před očima jen křičícího Grahama s růžově se lesknoucími žiladly v ruce a chůvu, paní Metcalfovou, která ho honem hnala dovnitř. Otcova rákoska jí rozdírala dlaně do krve a Violet stravoval pocit, že by ve skutečnosti zasloužila mnohem horší trest.

Po tomhle incidentu poslal otec Grahama do internátní školy. Domů se už vracel jen na prázdniny a čím dál víc se jí vzdaloval. V hloubi duše věděla, že by si ho neměla takhle dobírat. Děkala to jen proto, že mu — stejně jako sama sobě — nedokázala ten osudný den se včelami odpustit.

Kvůli němu teď byla jiná než dřív.

Violet zatřásla hlavou, aby tu vzpomínku zahнала, a podívala se na hodinky. Byly teprve tři hodiny odpoledne. Výuka už skončila — její vychovatelka slečna Pooleová už pro dnešek uznala porážku — a Violet doufala, že se po ní ještě alespoň hodinu nebude nikdo shánět. Šplhala tedy výš a výš a užívala si dotek hrubé, hřejivé kůry pod rukama.

V dutině mezi dvěma větvemi našla chlupačoučkou bukvici — dokonalou do její sbírky na parapetu v jejím pokoji, který se hemžil podobnými poklady: včetně zlaté spirály hlemýždí ulity nebo hedvábných zbytků motýlího kokonu. S úsměvem na rtech si strčila bukvici do kapsy v sukni a šplhala dál.

Zanedlouho už byla tak vysoko, že viděla na celou Orton Hall, jejíž rozlehlé kamenné budovy jí připomínaly spíš majestátního pavouka číhajícího na úbočí kopce. Z větví ještě o kousíček výš se před ní otevřel výhled na vesnici Crows Beck na druhé straně vřesoviště. Byla to nádhera, ale z nějakého důvodu ji ten pohled rozesmutňoval. Připadalo jí, jako by si prohlížela vězení. Překrásné zelené vězení plné ptačího zpěvu, motýlic a jantarově zlaté vody v potoce, z něhož však nevedla žádná cesta ven.

Violet totiž z Orton Hall ještě nikdy nevytáhla paty. Nebyla ani v Crows Beck.

„Ale proč tam nemůžu taky?“ vyptávala se jako malá paní Metcalfové, vždycky když se chůva s paní Kirkbyovou chystaly na svou obvyklou nedělní procházku.

„Znáte přece pravidla,“ zamumlala obvykle se soucitným zábleskem v očích. „Váš otec si to nepřeje.“

Violet však dobře věděla, že znát pravidla ještě neznamená je chápat. Celé roky měla za to, že je vesnice plná nebezpečí — představovala si, jak za každou doškovou chalupou číhá kapsář nebo hrdlořez. (Což místu jen dodávalo na přitažlivosti.)

Loni otravovala Grahama s věčnými dotazy, aby jí o více pověděl víc. „Nechápu, co tě na ní tak bere,“ ušklíbl se. „Je šíleně nudná — nemají tam ani hospodu!“ Občas Violet napadlo, že otcí možná nejde o to, ochránit ji před nástrahami vesnice. Že je to možná právě naopak.

Její odloučení od lidí mělo však už beztak brzy skončit — tedy tak trochu. Až za dva roky oslaví osmnáctiny, otec plánuje uspořádat k příležitosti jejího uvedení do společnosti velkolepý večírek, kde Violet — jak sám doufá — padne do oka nějakému vhodnému svobodnému mládenci, třeba budoucímu lordovi, a přestěhuje se z jednoho vězení do druhého.

„Už brzy potkáte nějakého šarmantního mladíka, z něhož se vám podlomí kolena,“ říkala často paní Metcalfová.

Violet ale po žádném podlamování kolen netoužila. Přála si objevovat svět — tak jako otec, když byl mladý. V knihovně našla spoustu nejrozličnějších zeměpisných knih a atlasů — o dalekém Orientu a zemích na východě s jejich deštnými pralesy plnými páry a mūr velkých jako talíře („příšerná havěť“ dle otcových slov) a o Africe, kde se v písku jako drahokamy třpytili štíři.

Ano. Jednoho dne z Orton Hall odejde a procestuje svět — jako přírodovědkyně.

Bioložka, doufala. Nebo snad entomoložka? V každém případě jako někdo, kdo má co do činění se zvířaty, která byla z její zkušenosti mnohem milejší než lidé. Chůva často vyprávěla, jak ji Violet ještě jako malá holčička strašlivě vylekala: jednou v noci u ní v postýlce ke svému zděšení našla lasičku.

„Vřískala jsem, jako když mě na nože berou,“ vykládala obvykle, „ale vy jste tam ležela zdravá jako rybička a ta lasička se k vám choulila a vrněla jako kotě.“

Otec se o tom díkybohu nikdy nedozvěděl. V jeho očích patřila zvířata na talíř nebo na zeď. Jedinou výjimku tvořil Cecil, jeho rhodéský ridgeback, z něhož svou holí během let vycvičil krutou, hrůzostrašnou bestii. Violet z jeho slintajících čelistí neustále zachraňovala nejružnější tvorečky, naposledy pavouka z čeledi skákavkovitých, který nyní přebýval pod její postelí v krabici na klobouky vystlané starou spodničkou. Podle barevných proužků na nohách ho — nebo možná ji, protože se to nedalo zrovna nejsnáze odhadnout — pojmenovala Zlatonožka.

Paní Metcalfová přísahala, že bude držet jazyk za zuby.

Jenže chůva toho spoustu tajila i před ní samotnou, napadlo Violet, když se později strojila k večeři. Převlékla se do měkoučkých lněných šatů — otravná vlněná sukně skončila na podlaze — a otočila se k zrcadlu. Měla tmavé a hluboké oči, které se otcovým a Grahamovým vodově modrým ani v nejmenším nepodobaly. A dost podivný obličej, obzvláště s tou nehezskou červenou pihou, která se jí skvěla na čele. Na svoje oči však byla pyšná. A na vlasy taky. Byly tmavé s měňavým, opaleskujícím odleskem, ne nepodobné peří vran obývajících stromoví kolem domu.

„Vypadám jako moje máma?“ vyzvíдалa Violet už tak dlouho, kam jí jen paměť sahala. Nikde nebyly žádné její podobizny. Jediné, co po ní Violet zbylo, byl starý řetízek s otlučeným

oválným přívěskem a vyrytým písmenem W. Každého, kdo ji byl ochotný poslouchat, se vyptávala, zda se její matka jmenovala Winifred nebo Wilhelmina. („Jmenovala se Wallis?“ zeptala se jednou otce, když to jméno zahlédla na titulní stránce novin, které právě četl. Celou vyjevenou ji bez meškání a bez večere poslal do postele.)

Paní Metcalfová byla zrovna tak neochotná odpovídat na otázky.

„Moc si na vaši mami nepamatuju,“ odvětila vždycky. „Byla jsem tu jen chvilku, když zemřela.“

„Seznámili se na májové slavnosti v roce 1925,“ zmínila se jednou paní Kirkbyová a rozšafně přitom kývala hlavou. „Byla to krasavice. Májová královna. Ti dva do sebe byli zamilovaní až po uši. Ale otce se na to už nevyptávejte, nebo dostanete pořádný výprask.“

Tyhle střípky informací byly sotva uspokojujivé. Jako dítě toužila Violet vědět mnohem víc: Kde měli rodiče svatbu? Vdávala se máma v závoji, nebo ve věnečku z květin (představovala si bílé hvězdičky hlohu ladící s šaty z jemňounké krajky)? A zamačkával otec slzy, když jí sliboval, že při ní bude stát, dokud je smrt nerozdělí?

Violet se k té představě kvůli nedostatku opravdových faktů upínala tolik, až sama sebe přesvědčila, že se to takhle vážně stalo. Ano — otec matku beznadějně miloval a smrt je nakonec skutečně rozdělila (měla mlhavé tušení, že matka zemřela při porodu, když se narodil Graham). Proto o tom nedokázal mluvit.

Tu a tam se však tenhle obrázek ve Violetině hlavě rozostřil, jako když hladinu rybníka zčeří drobné vlnky.

Jednou se jako dvanáctileté děvče tajně vypravila do spíže pro chleba s marmeládou, když vtom do kuchyně vtrhly paní Kirkbyová s chůvou a čerstvě zaměstnanou slečnou Pooleovou.

Violet k uším dolehlo šoupání židlí po kamenné podlaze a hlasité zavržení prastarého kuchyňského stolu, když se posadily. Potom se ozvalo bouchnutí následované cinkáním — to

když paní Kirkbyová otevřela lahev sherry a začala ho rozlévat. Violet rázem s plnou pusou ztuhla.

„Jak se vám tu zatím líbí, drahoušku?“ zeptala se chůva slečny Pooleové. „No... Bůh ví, že se snažím, ale s tím děvčetem není snadné porřízení,“ odpověděla slečna Pooleová. „Vždycky ji musím půl dne hledat. Prohání se po pozemcích a šaty má ustavičně umazané od trávy. A ke všemu...“

Slečna Pooleová se hlasitě nadechla.

„Ke všemu mluví se zvířaty! Dokonce i s hmyzem!“

Na chvíli se odmlčela.

„Nejspíš vám musím připadat směšná,“ dodala po chvíli.

„Ale vůbec, drahoušku,“ prohlásila paní Kirkbyová. „Moc dobře víme, že to děvče to má v hlavě poskládané trochu jinak. Je to taková... jak jsi to říkala, Ruth?“

„Podivínka,“ ozvala se paní Metcalfová.

„A není divu,“ pokračovala paní Kirkbyová. „S takovou matkou.“

„Maminka jí nejspíš zemřela, že ano?“ tázala se slečna Pooleová.

„Ano. Strašlivá záležitost,“ odvětila chůva. „Stalo se to chvíli potom, co jsem nastoupila. Ale nestihla jsem ji moc poznat.“

„Bylo to místní děvče,“ vysvětlila paní Kirkbyová. „Dole ze vsi. Kdyby jen pánovi rodiče tušili, ti by zuřili... ale odešli na věčnost. Pouhý měsíc před svatbou. A zrovna tak jeho starší bratr. Měli nehodu v kočáře. Bylo to vskutku nečekané.“

Slečna Pooleová se ostře nadechla.

„Co prosím? A to tu svatbu nezrušili? Byla snad lady Ayresová... v očekávání?“

Paní Kirkbyová vyhýbavě zamručela a pokračovala.

„Povím vám jen, že z ní byl celý pryč. Tedy alespoň ze začátku. Byla opravdu neobyčejně krásná. Tolik se podobala mladé dámě. A nejen vzezřením.“

„Jak to myslíte?“

Další odmlka.

„No, byla to taková... jak říkala Ruth. Podivínka. Zvláštní ženská.“

KAPITOLA TŘETÍ

Altha

Muži mě z žaláře vedli přes náves. Zkroutila jsem se, aby mi nebylo vidět do tváře, ale jeden z nich mi sevřel ruce za zády a tlačil mě před sebou. Rozpuštěné, umazané vlasy se mi houpaly před nosem jako nějaké děvce.

Sklopila jsem zrak, abych se vyhnula pohledům vesničanů. Jejich oči jsem na svém těle cítila, jako by to byly ruce. Tváře mi pulzovaly hanbou.

Vtom jsem ucítila vůni chleba a zvedl se mi žaludek. Věděla jsem, že procházíme kolem pekařského stánku, a napadlo mě, jestli se Dinsdaleovi, místní pekaři, také dívají. Loni v zimě jsem jejich dceru dostala z horečky. Přemýšlela jsem, kdo všechno asi přihlíží, kdo další mě s radostí přenechává tomuto osudu. Přemýšlela jsem, jestli je tu i Grace, nebo jestli už čeká v Lancasteru.

Potom mě šoupli do povozu, jako bych ani nic nevážila. Ta nebohá mula, která ho měla táhnout, byla skoro tak vyzáblá jako já a z mdlého, matného kožichu jí trčela žebra. Chtěla jsem se k ní natáhnout a dotknout se jí, cítit, jak jí pod kůží tepe krev, ale neodvážila jsem se.

Když jsme vyrazili, jeden z mužů mi nabídl lok vody a patku okoralého chleba. Rozdrolila jsem si ho do pusy, ale vzápětí se nahnula přes bok povozu a zase ho vyzvracela. Menší z mužů se

dal do smíchu, až mě přes nos praštil jeho zkažený dech. Opřela jsem se a naklonila hlavu, abych viděla na míjející krajinu.

Projížděli jsme po cestě lemující břeh potoka. Oči jsem měla stále slabé a potok byl jen rozmazaná šmouha vody a slunečního svitu, ale slyšela jsem jeho zpěvné klokotání a cítila tu čistou, železitou vůni.

Byl to týž potok, který se jiskrně vinul kolem mého domku. Týž potok, kde mi máma ukazovala zpod oblázků vyskakující střevle a nahloučená, tísnící se poupata anděliky rostoucí na jeho březích.

Vtom přese mě přelétl tmavý stín a připadalo mi, jako bych zaslechla mávání křídel. Ten zvuk mi připomněl matčinu vránu, ten večer tehdy pod dubem.

Jako by mnou při té vzpomínce projel nůž.

Než mě stihla pohltnout temnota, prolétlo mi ještě hlavou, jak jsem ráda, že se toho všeho Jennet Weywardová nedožila a že svou dceru neuvidí takhle.

Přestala jsem počítat, kolikrát vyšlo a zapadlo slunce, než jsme se octli v Lancasteru. Na podobném místě jsem nikdy nebyla. V životě jsem neopustila naše údolí. Pach tisíce lidí a zvířat žijících takhle pohromadě byl tak silný, že jsem dokonce přimhouřila oči a chvílku mžourala, jestli ho nespatřím viset ve vzduchu. A ten hluk. Takový, že přes něj nebylo slyšet ani pípnutí ptáčka.

Narovnala jsem se na sedadle, abych se rozhlédla kolem. Bylo tu tolik lidí: v ulicích se to hemžilo muži, ženami i dětmi. Ženy si při zdolávání hromad koňského hnoje zdvihaly sukně. Nějaký muž pražil na ohni kaštiny, až se mi z vůně těch zlatavých plodů dělalo zle. Přestože bylo jasné odpoledne, já se třásla. Prohlédla jsem si nehty a zjistila, že jsou promodralé.

Zastavili jsme před velikánskou kamennou budovou. Že je to hrad, kde zasedá soud, jsem věděla i bez optání. Už od pohledu vypadal jako místo, kde se přeměřují lidské životy.

Vytáhli mě z povozu a odtáhli dovnitř. Dveře za mnou zavřeli a budova mě celičkou pozřela.

Soudní síň se vymykala všemu, co jsem kdy spatřila. Slunce jasně zářilo okny dovnitř a osvětlovalo kamenné sloupy, které mi připomínaly stromy pnoucí a kroutící se k nebi. Ani taková krása však nedokázala utišit můj strach.

Na vysokých lavicích seděli dva soudci. Budili spíš dojem nebeských bytostí než obyčejných lidí z masa a kostí. Ve svých černých talárech, kožesinou lemovaných pelerínách a podivných tmavých čapkách mi připomínali dva tlusté brouky. Po straně zasedala porota. Dvanáct mužů. Ani jeden se mi nepodíval do očí — s výjimkou muže s hranatou bradou a zahnutým nosem. Měl laskavé, snad soucitné oči. Ten pohled jsem nesnesla. Odvrátila jsem se.

Do síně vstoupil žalobce. Byl to vysoký muž oděný ve střízlivém rouše, z něhož čněla tvář s hrubými jizvami po neštovicích. Když stanul na svém místě naproti mně, sevřela jsem dřevěnou lavici, abych se zklidnila. Měl bleděmodré oči jako kavka, jenže chladné.

Jeden ze soudců ke mně obrátil zrak.

„Altho Weywardová,“ spustil a zamračil se, jako by se snad bál, že si mým jménem umaže ústa. „Jste obviněna z vykonávání podlého a ďábelského řemesla zvaného čarodějnictví a v souvislosti s tím ze zákeřného usmrcení Johna Milburna. Přiznáváte svou vinu?“

Navlhčila jsem si rty. Připadalo mi, jako by mi otekl jazyk a hrozilo, že se zadusím, dřív než ze sebe ta slova dostanu. Když jsem však promluvila, můj hlas byl jasný.

„Jsem nevinná,“ vyřkla jsem.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Kate

Kate se strachy pořád ještě houpe žaludek, přestože se už po silnici A66 pomalu blíží do Crows Beck. Je přes dvě stě mil od Londýna. Přes dvě stě mil od něj.

Jela celou noc. Přestože je zvyklá toho příliš nenaspat, překvapuje ji, jak je stále bdělá. Teprve teď začíná cítit únavu v podobě jakéhosi sametově utahaného pocitu za očima a tepání ve spáncích. Chce společnost, slyšet něčí hlas, a tak si zapne rádio.

Do ticha se rozezní bujará popová písnička. Kate se zašklebí a vypne ji.

Stáhne okénko. Auto zaplaví čistý jitřní vzduch provoněný trávou a štiplavým hnojem. Zcela odlišný od vlhkého, sirného pachu velkoměsta. Zcela neznámý.

V Crows Beck, kde dříve žila její prateta, nebyla Kate už přes dvacet let. Sestra jejího dědečka — kterou si sotva pamatuje — zemřela loni v srpnu a přenechala jí veškeré své jmění. Ačkoli zrovna slovo *jmění* se k malému domku úplně nehodí. Není v něm o moc víc než dvě místnosti, pokud se Kate pamatuje správně.

Vycházející slunce právě maluje kopce do růžova. Podle navigace ji od Crows Beck dělí pět minut. *Pět minut od spánku*, pomyslí si. *Pět minut do bezpečí*.

Odbočí z hlavní cesty na silničku hustě lemovanou stromy. V dálce zahlédne věžičky trpytící se v ranním světle. Mohla by

snad tohle být ona usedlost, napadne ji, kde kdysi sídlila její rodina? Panství, na němž Katin dědeček se svou sestrou vyrostli — než je vydělili? Kate netuší proč. A už není koho se zeptat.

Věžičky zmizí a v ten moment jí zrak padne na něco úplně jiného. Srdce se jí v hrudi při tom pohledu divoce rozbuší.

Na nedalekém plotě spatří řadu zvířat — snad krys, nebo krtků? — přivázaných za ocásek. Projede kolem a zvířata se z výhledu během chvilky zase milosrdně vytratí. Nejspíš jen nějaký neškodný cumbrijský zvyk. Zachvěje se, zatřese hlavou, ale ne a ne ten výjev vypudit z hlavy. Malinká tělíčka houpající se ve větru.

Domek, k němuž míří, se krčí nízko u země jako vyplašené zvířátko. Kamenné stěny jsou zašlé věkem a porostlé břečťanem. Zdobná písmena vytesaná v překladu nad vchodem hlásají jeho jméno: *Weyward Cottage*. Zvláštní název pro dům. Pěkně starý. Pravopis se napříč staletími proměnil, ale Kate už to slovo viděla. Slovo pro divé a vzpurné věci.

Vstupní dveře působí zchátrale. Odspodu se z nich odlupují proužky tmavě zelené barvy a veliký staromódní zámek zakrývají pavučiny. Kate sáhne do kabelky pro klíče. Jejich cinkot prořízne ranní ticho, a když se z křoví u domu ozve šelest, Kate zlehka nadskočí. Naposledy byla uvnitř ještě jako malá holka — před mnoha lety, ještě když žil táta. Vzpomínky, které na tohle místo — a na svou prarabku — má, jsou mlhavé a nejasné. Přesto ji překvapuje, že jí žaludek svírá strach. Je to koneckonců jen obyčejný dům. A stejně nemá kam jít.

Zhluboka se nadechne a vstoupí dovnitř.

Předsíní je úzká, s nízkým stropem. S každíčkým krokem se ze země málem jako na uvítanou zvedne oblak prachu. Stěny jsou polepené bledě zelenou tapetou, která se ztrácí pod nánošem rámečků s náčrtky hmyzu a dalších živočichů. Při pohledu

na obzvlášť realistické zpodobnění velikánské sršně sebou Kate trhne. Její prateta byla entomoložka. Ona sama tuhle zálibu nesdílí — hmyz v lásce zrovna dvakrát nemá. Vlastně nic, co létá. Už ne.

V zadní části domu objeví zašlý obývací pokoj s kuchyňkou u jedné stěny. Nad sporákem, který málem vypadá, jako by byl už dobrých pár set let starý, visí zčernalé měděné nádoby a svazečky suchých bylin. Nábytek je pěkný, ale opotřebovaný: v místnosti stojí prohnutá zelená pohovka a dubový stůl obklopený směsicí nesusoudných židlí. Římsu nad drolícím se krbem okupují podivuhodné artefakty: seschlá včelí pláštěv, za sklem uschovaná pestrobarevná motýlí křídla. Jeden roh místnosti halí tak neprostupná zmeť pavučin, až to skoro vypadá, jako by si je tam někdo schválně pěstoval.

Kate natočí vodu do zrezlé konvice, potom ji položí na sporák a začne prohledávat zásoby ve skříňkách. Za plechovkami fazolí a sklenicemi bledých nakládaných záhad objeví čajové pytlíky a ještě neotevřený balíček čokoládových sušenek. Sní je nad dřezem, s očima upřenýma dozadu do zahrady, kde se v prvních ranních paprscích zlatě třpytí potok. Konvice zpívá. S hrnkem čaje sevřeným pevně v dlaních se Kate za zvuků vrzající dřevěné podlahy vydá zpátky na chodbu a odsud do ložnice.

Strop je tu ještě níž než ve zbytku domu a Kate se musí ohnout. Oknem vidí na kopce lemující údolí, kolem nichž se to hemží mraky. Ložnici plní knihovničky a nábytek. Postel s nebesy a hromadou staříčkových polštářů. Vtom jí dojde, že právě v téhle posteli její prateta nejspíš vydechla naposledy. Zemřela prý ve spánku, tvrdil jí tehdy ten notář. Hned druhý den ji našlo nějaké místní děvče. Prolétne jí hlavou, jestli někdo od té doby vyměnil povlečení, a chvilku zvažuje, že přespí na proleželé pohovce ve vedlejší místnosti. Únava ji však zmáhá, a tak se nakonec sesune na peřinu.

Vzbudí se zmatená z neznámých tvarů v místnosti. Pár vteřin má za to, že je zpátky v jejich sterilní londýnské ložnici, že se Simon každou chvilku objeví nad ní, v ní... ale potom si všechno vybaví. Tep se jí zklidní. Okna se modrají soumrakem. Kate se podívá na mobil, kolik je hodin: 18:33.

Když si vzpomene na iphone, který nechala v Londýně, polije ji sžíravý strach. Dost možná jí ho teď Simon projíždí... Neměla ale na vybranou. A stejně v něm nenajde nic, co ještě neviděl.

Kate neví jistě, kdy jí začal kontrolovat telefon. Mohl to bez jejího vědomí dělat už celé roky. Vždycky znal heslo a Kate mu mobil dala k nahlédnutí, kdykoli si řekl. Přesto si usmyslel, že má Kate poměr.

„Dobře vím, že se s někým stýkáš!“ zavrčel s prsty bolestivě zaborenými v jejich vlasech, zatímco si ji bral zezadu. „V tý zasaný knihovně!“

Nejdřív ji napadlo, že si najal detektiva, aby ji sledoval, ale to nedávalo smysl. To by totiž věděl, že se s nikým nestýká — že si tam chodí jenom číst, unikat do fantazie jiných lidí. Často četla knížky, které milovala v dětství. Bylo to jako balzám na duši, procházet stránkami důvěrně známých děl: *Pohádek bratří Grimmů*, *Letopisů Narnie* a její nejoblíbenější *Tajemné zahrady*. Občas zavřela oči a místo v posteli se Simonem se octla ve spleti rostlin na panství Misselthwaite a pozorovala růže, jak se pokyvují ve větru.

Možná že právě s tím měl největší potíž. Že Katinu hlavu na rozdíl od jejího těla ovládat nemůže.

Byly tu i další indicie — třeba ta hádka tehdy před Vánoci. Někákým záhadným způsobem se dozvěděl, že se dívala na letenky do Toronta, aby navštívila mámu. Došlo jí, že jí do mobilu nainstaloval spyware, díky němuž mohl sledovat nejen to, kde se nachází, ale i její historii vyhledávání, e-maily a zprávy. Když loni v srpnu zavolal ten notář, aby ji informoval o pratetinė domku — o jejím dědictví —, okamžitě hovor vymazala z paměti a rozhodla

se, že si nějak sežene druhý telefon. Tajný telefon, o němž se Simon nikdy nedozví.

Trvalo týdny, než posbírala dostatek hotovosti — Simon jí sice dával kapesné, ale měla dovoleno utrácet jen za make-up a spodní prádlo. Když si motorolu koupila, mohla konečně začít plánovat. Požádala notáře, aby jí klíče od pratetina domu zaslal do P. O. Boxu v Islingtonu. Začala si kapesné schovávat do podšívky v kabelce a jednou týdně ho vkládala na bankovní účet, který si mezitím tajně otevřela.

Ani tehdy si ovšem nebyla jistá, jestli své plány uskuteční. Jestli si svobodu vůbec zaslouží.

Jednoho dne však Simon oznámil, že chce dítě. Čekal, že ho v práci povýší na lukrativnější pozici, a založit rodinu byl tedy přirozeně další krok.

„Mladší už nebudeš,“ prohlásil. Potom s úšklebkem dodal: „A stejně nemáš nic lepšího na práci.“

Kate poslouchala, co jí říká, a cítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. Jedna věc byla snášet to — snášet ho — sama. Plivance ve tváři, palčivý stisk jeho ruky. Všechny ty surové noci bez konce.

Ale aby si tím muselo procházet ještě dítě?

To nesnese. A nedopustí.

Nějakou chvíli brala dál antikoncepci a plátíčko růžových tabletek schovávala v zabalené ponožce v nočním stolku. Dokud ho Simon nenašel. Přinutil ji dívat se, jak tablety jednu po druhé vylupuje z průhledného obalu a splachuje do záchodu.

Od té doby to bylo obtížnější. Čekala, než usne, a potom se vykradla z postele do koupelny, kde se tiše krčila nad svým tajným, modře zářícím mobilem, aby nastudovala prastaré metody. Takové, které nebude Simon čekat. Citronovou šťávu si Kate schovávala ve staré lahvičce od parfému. To pálení bylo málem příjemné. Připadala si potom vždy čistá. Neposkvrněná.

Zatímco plánovala svůj útěk a s úlevou měsíc co měsíc vítala kvítečka krve v kalhotkách, Simon přitvrzoval. Donekonečna

ji vyslychal, kde byla, co delala: vzala to oklikou? Mluvila s nekym, kdyz mu v cistirne vyzvedavala kosile? Koketovala s poslickem, co jim nosi nakupy? Hlidal i to, co jedla, a doplnoval do lednice zasoby kaderavku a potravinovych doplňků, jako by Kate byla nejaka ovce šampionka, kterou je treba vykrmit, nez se obahni.

To mu ovsem nebránilo ji ublizovat — obtácel si její vlasy kolem kloubů, kousal ji do prsou. Kate pochybovala, že chce dítě jako takové. Jeho potreba vlastnit už byla tak neukojitelná, že mu jednoduše nestačilo zanechávat na jejím tele vnější stopy.

Obtěžkat její dělohu semenem, to by teprve byla vrcholná forma dominance. Absolutní kontroly.

A tak se škodolibým uspokojením například pozorovala, jak v záchodové míse mizí, zrovna tak jako předtím její pilulky, zelený vír kadeřavku, a jindy se potutelně usmívala na poslicka. Všechny tyhle drobné vzpoury byly ovsem nebezpečné. Simon se ji pokoušel nachytat při lži. Kladl před ni verbální pasti tak obratně jako advokát vyslychající svědka u soudu.

„Řekla jsi, že v cistírně budeš ve dvě,“ syčel tak, až Kate na tváři cítila jeho horký dech. „Ale podle stvrzenky jsi tam byla ve tři. Proč jsi mi lhala?“

Někdy trval jeho křížový výslech hodinu. Občas déle.

Poslední dobou vyhrožoval, že jí zabaví klíče. Nedá se jí prý věřit, když je dlouhé hodiny zavřená sama v bytě, v tom blyštivém vězení.

Smyčka se stahovala. A dítě by ji k němu přivázalo navždy.

Právě proto měla včera pocit, že jí budoucnost — se vzdáleným příslibem svobody — protéká mezi prsty. Choulila se v koupelně s očima přispendlenýma k barevné čarce rozpijející se na těhotenském testu. Kachličky ji studily do nohou a bzučení mouchy narážející do okna se mísilo s jejím přerývaným dechem a vytvářelo jakousi neskutečnou hudbu. „To nemůže být pravda,“ řekla nahlas. Nebyl však nikdo, kdo by jí odpověděl.

O dvacet minut později vyškubla z balení druhý test, ale výsledek byl stejný.

Pozitivní.

Na to teď nemysli, řekne sama sobě. Pořád tomu ale ještě nemůže uvěřit — celou cestu měla sto chutí zastavit a otevřít tu papírovou krabičku v kabelce, jen aby se ujistila, že si ty dvě rozmazané čárky nevymyslela.

Tolik se snažila. Ale nakonec to nebylo k ničemu. Dostal, co chtěl.

Zmítá s ní nevolnost, cítí, jak ji šimrá na horním patře. Zachvěje se a polkne. Pokouší se soustředit na přítomný okamžik. Je v bezpečí. Na ničem jiném teď nezáleží. V bezpečí, ale klepe se se zimou, a tak vyrazí do vedlejší místnosti a cestou přemýšlí, jestli krb ještě funguje. Vedle něj leží hromádka dřeva a na římse nad ním krabička zápalek. První zápalka odmítá hořet. Stejně tak druhá. Přestože je stovky mil od něj, jeho hlas slyší v hlavě jasně: *Vážně k pláči. Všechno zkazíš*. Prsty se jí sice třesou, ale zkusí to znovu. Když se konečně rozsvítí slabý modrý plamínek a objeví se oranžové jiskřičky, Kate se zazubí.

Jiskřičky se promění v plameny a Kate natáhne ruce, aby si je ohřála, jenže vzápětí se do místnosti vyvalí hustý dým. S lapáním po dechu popadne ze sporáku konvici a vyšpláchne z ní vodu na oheň. Když ho uhasí, nitrem se jí rozlije chlad. Možná měl ten hlas pravdu. Možná je opravdu k pláči.

Urazila už ale přece tak dalekou cestu! Zvládne to. Teď když už dýchá klidněji, si racionálně uvědomuje, že něco nejspíš ucpalo komín. O krb je opřený pohrabáč. Paráda. Kouř ji štípe do očí, když si klekne na všechny čtyři a strčí pohrabáč do komína, ale cítí, že na něco narazila. Štouchá do čehosi měkkého...

Z komína se vykutálí černý raneček a Kate vykřikne. A znovu, když si všimne, že je to tělo ptáka. Na onyxově černém peří se

mihotá popel. Vrána. Kate ucukne a přitom ji pozoruje oko zářivé jako korálek. Ptáky nemá ráda. Od dětství se jejich pleskajícím křídům a ostrým zobákům vyhýbá. Na okamžik se jí zmocní hněv, že se práteta rozhodla na celém božím světě bydlet zrovna tady v Crows Beck.

Jenže vrána je mrtvá. Nemůže jí ublížit. Kate potřebuje pytel nebo noviny nebo něco, aby se jí zbavila. Už je skoro za dveřmi, když zničehonic ucítí, jak se v místnosti zachvěl vzduch. Otočí se a s hrůzou pozoruje, jak se pták vznesl, vstal z mrtvých jako nějaký podivný krkavcovitý Lazar. Kate otevře okno a začne se po vráně zběsile ohánět pohrabáčem, dokud nevylétne ven. Potom okno s prásknutím zase zabouchne a uhání pryč z pokoje. Chodbou ji pronásleduje ťukání zobáku na sklo.

KAPITOLA PÁTÁ

Violet

Violet následovala otce s Cecilem z jídelny a cestou si rovnala své zelené šaty. Sotva do sebe něco dostala, a to nejen proto, že paní Kirkbyová k večeři připravila králičí koláč (při žvýkání se snažila nemyslet na hedvábná ouška a malinkaté růžové nosíky). Otec ji totiž požádal, aby ho po jídle doprovodila do salonku. Právě tam — v jeho tíživě tmavé tartanové výzdobě — si po jídle vychutnával svou pravidelnou sklenku portského a chvílku ticha, zatímco ho ze stěny nad krbovou římsou pozorovala vycpaná hlava kozorožce. Ženy sem měly vstup zakázán (s výjimkou paní Kirkbyové, která i dnes zatopila v krbu, v tomto ročním čase poněkud nezvykle).

„Zavři za sebou,“ pronesl otec, když vstoupili dovnitř. Než tak učinila, stačila ještě zahlédnout, jak se na ni Graham z chodby zlostně mračí. Pozvání do salonku si dosud nikdy nevysloužil, což bylo ovšem možná dobře. Violet se otočila zpátky k otci, jehož tvář, jak si všimla, nabyla sinalý odstín, který obvykle značil, že je s něčím ohromně nespokojený. Zhoupł se jí žaludek.

Otec odkráčel k nápojovému vozíku, na němž se ve svitu plamenů třpytily křišťálové karafy. Nalil si vydatnou sklenku portského a usadil se do křesla. Když si dal nohu přes nohu, kožený potah zavrzal. Violet však sezení nenabídl (v místnosti už ovšem stejně byl jen jeden strohý ušák, který ji moc nelákal, protože se nacházel příliš blízko ohně — a příliš blízko Cecila).

„Violet,“ spustil otec a sraštil nos, jako by ho její jméno z nějakého důvodu uráželo.

„Ano, otče?“ Protivilo se jí, jak tence její hlas zní. Polkla a přemýšlela, čím se provinila. Obyčejně jí huboval, jen když byl doma Graham. Jindy s tím čas neztrácel a příliš si jí nevšímal. Už podruhé si dnes vzpomněla na ten malér se včelami a nitrem se jí rozlil nepříjemný pocit.

Naklonil se ke krbu a horlivě prohrábl oheň, až z něj na bohatě zdobený turecký koberec vyletěl bledý popel. Cecil zakňučel. Když si domyslel, že za nespokojenost jeho pána může nejspíš Violet, rozvrčel se na ni. Otcí na skrání vyskočila žíla. Mlčel tak dlouho, až Violet prolétlo hlavou, jestli by se prostě nemohla sebrat a nepozorovaně se ze salonku odplížit.

„Musíme si promluvit o tvém chování,“ řekl konečně.

V přívalu paniky se jí rozpálily tváře.

„O mém chování?“

„Ano,“ řekl otec. „Slečna Pooleová mě informovala, že prý... šplháš po stromech.“ Poslední tři slova vyslovil pomalu a zřetelně, jako by nemohl tak docela uvěřit, že to vůbec vypustil z úst. „Oznámila mi, že sis roztrhla sukni. Prý jí... odzvonilo.“

Se zamračeným výrazem hleděl do ohně.

Violet si propletla ruce, které jí zatím stihly zvlhnout potem. Dlouho o té díře nevěděla, přestože se táhla po celé délce vlněné tkaniny. Všimla si jí, teprve když chuť chtěla sukni vyprat. Stejně byla starodávná a strašně dlouhá s příšerně škrobeným řasením. Violet se vlastně tiše radovala, že se jí zbavila.

„Je... je mi to líto, otče.“

Zkrabatil čelo a ještě víc se zakabonil. Violet sklouzl pohled k oknu, ale zapomněla, že ho zakrývá neprůhledný závěs, do něhož svým titěrným tělíčkem právě vrážela moucha, která se zoufale snažila najít cestu ven. Přes bzukot jejích křídel Violet neslyšela, co otec říká.

„Co?“ vykoktala.

„Prosím, otče.“

„Prosím, otče?“ zopakovala s očima stále upřenými na lape-nou mouchu.

„Říkal jsem, že máš poslední příležitost začít se chovat ukáz-ně, jak se sluší a patří na mou dceru. Za měsíc nás až z fronty přijede navštívit tvůj bratranec Frederick a chvíli se zdrží.“ Na pár vteřin se odmlčel a Violet se už už připravovala na přednášku.

Otec často mluvil o tom, jak bojoval ve velké válce. Každoročně v listopadu nutil Grahama, aby mu v přípravách na Den příměří přeštil medaile. Celý dům pokaždé svolal do prvního salonku, kde společně drželi minutu ticha. Následoval ji jeho již rutinní proslov o chrabrosti a obětování se, který se snad s kaž-dým rokem prodlužoval.

„O opravdickém boji neví zhola nic,“ zaslechla Violet mručet zahradníka Dinsdalea na paní Kirkbyovou, když se otec jednoho léta obzvlášť rozpovídal. „Vsadím se, že většinu služby strávil v důstojnickém klubu s lahvinkou portského.“ Když byla v roce 1939 opět vyhlášena válka, zdálo se, že má otec téměř škodolibou radost. Okamžitě Grahamovi s Violet nařídil, aby se dali do sběru kaštanů z jírovců lemujících příjezdovou cestu. Tyhle kulaťoučké plody lesklé jako rubíny budou prý zcela nepostradatelné při výrobě bomb, které zasypou celé Německo a „pošlou všechny boše na pravdu boží“. Graham nastřádal stovky kaštanů, na rozdíl od Violet, která se nedokázala smířit s myšlenkou, že všechny ty nádherné plody čeká tak strašlivý osud. Tajně je v zahradě zahrabávala do země a doufala, že vyrostou. Otce nadšení pro válku brzy opustilo — špatné koleno a „povinnosti na panství“ mu nedovolily narukovat — a na úkol, který dětem svěřil, záhy dočista zapomněl.

Dnes však s žádným válečným kázáním nepřišel. „Očeká-vám, že se před Frederickem budeš chovat, jak nejlépe umíš,“ pokračoval místo toho. Violet to celé přišlo vsutku velice po-divné. Nevzpomínala si, že by kdy slyšela o bratranci jménem

Frederick — nebo o jakémkoli jiném bratranci. Otec o svých příbuzných nikdy nemluvil — ani o svých rodičích a starším bratrovi, kteří zemřeli při nehodě, ještě než se narodila. I tohle téma bylo zapovězené. Když se na to jednou zeptala, vysloužila si tři štiplavé rány rákoskou přes prsty. „Ber to jako takovou... zkoušku. Když se před ním nebudeš chovat, jak se patří... nebudu mít jinou možnost než tě poslat pryč. Pro tvé vlastní dobro.“

„Pryč?“

„Do dívčího penzionátu. Máš-li si někdy najít vhodnou partii, musíš vědět, jak řádně vystupovat. Pokud neuvidím, že se dokážeš chovat jako slušná mladá dívka, existuje několik institucí, kde už tě to naučí. A kde můžeš na všechno tohle lítání po venku a sbírání usmolených větví a listí jako nějaká divoška zapomenout.“ Potom ztišil hlas... „Třeba se postarají, abys nedopadla jako... ona.“

„Ona?“ Violet se rozbušilo srdce. Myslel mámu?

Ale otec její dotaz ignoroval. „To je vše,“ řekl a vůbec poprvé k ní zdvihl oči.

„Dobrou noc.“

Ve tváři měl zvláštní výraz. Jako by viděl někoho jiného, přestože se díval přímo na ni.

Violet vyčkala, až bude sama v bezpečí své ložnice, a konečně se rozplakala. Převlékla se do noční košile, zalezla si do postele a celou tu dobu jí po tvářích tiše kanuly slzy. Po chvílce se pokusila zklidnit svůj dech, ale nebylo to k ničemu. Vzduch v pokojíku byl zatuchlý a Violet si v domě připadala tak nepatříčně jako ryba v oblacích — a ne poprvé. Toužila obejmout statný buk na zahradě, cítit na kůži noční vánek.

V uších jí zvonil útržek rozhovoru, který před lety zaslechla.
Tolik se podobala mladé dámě. A nejen vzezřením.

Byla její máma taky taková? Vábila ji příroda do své náruče tak jako právě teď Violet?

A co je na tom vlastně tak strašně špatného?

Povzdechla si a odkopla příkrývku. Když zhasla lampičku, odplížila se k oknu, roztáhla ty hrozný ztemňovací závěsy a vysunula ho nahoru.

Měsíc zářil na zšeřelém nebi jako perla a osvětloval rozeklané kopce. Foukal jemný větřík a Violet slyšela stromy, jak se kývají a šumí. Zavřela oči a zaposlouchala se: slyšela houkat sovu, netopýra, jak mává křídly, a jezevce spěchajícího s šelestěním k noře.

Tohle byl domov. Ne Orton Hall se svými tmavými zašlými chodbami, nekonečným tartanem a hrozbou, že se za každým rohem vynoří otec.

Kdyby ji opravdu poslal pryč... možná by se sem už nikdy nepodívala. Už nikdy by neviděla sovy, netopýry, jezevce. Ani starý, milovaný buk s jeho hmyzími obyvateli.

Místo toho by ji zamkli kamsi mezi čtyři stěny a nutili ji osvojovat si všechny ty zbytečné konverzační dovednosti a pravidla etikety. Jen aby ji otec mohl nabídnout nějakému šedivějícímu baronovi nebo komu — jako by byla něco, co se dá jen tak směnit za službičku.

Nebo něco, čeho je třeba se zbavit.

Ne. Nenechá se poslat pryč. Nedovolí mu to. O tom, jak a kdy odejde z Orton Hall — ve svých představách se hbitě prodírala kapradinami obsypanými brouky kdesi v džungli — rozhodne ona sama. Ne otec ani nikdo jiný.

Až si zima přijde sesbírat ze stromů listí, Violet bude tady, přísahala sama sobě, ne v nějakém hrozném dívčím penzionátu. Bude-li to třeba, klidně zůstane uvnitř a přestane vycházet. Dokud ten tupý příbuzný zase neodjede. Ještě otci ukáže, jak pěkně se umí chovat.

KAPITOLA ŠESTÁ

Kate

Kate se zavrtá pod peřinu, aby neslyšela skleněné ťukání Kobáku, a čeká, až vrána svůj útok na okenní tabulku vzdá. Dýchá zhluboka a rozechvěle a z pachu zatuchliny v povlečení se jí navaluje. Když zvuky konečně ustanou, Kate připadá, jako by slyšela mávání vzdalujících se křídel. Dech se jí zklidní a rozbouřený tep zpomalí.

Zvedne hlavu a rozhledne se po pokoji: jako by se na ni nízký strop a zelené, věkem téměř vypouklé stěny řítily. Cítí na sobě pohled zarámovaných fotek a výkresů, na nichž jsou výhradně zvířata, hmyz, ptáci. Jeden obrázek působí až trojrozměrně, jako by to byla socha: za sklem rámečku se leskne zlatohnědý had. Jeho rezavý třpyt Kate přiměje prohlédnout si ho víc zblízka. Najednou vidí, že to není žádný had, ale vypreparované tělo stonožky, jejíž silné, mokře se blyštící články zůstanou už navždy ukryté za sklem.

Kate nahlas přečte kudrlinkatý nápis pod rámečkem a zachvěje se. Ta slova působí zvláštně, jako nějaké zaklínadlo.

„Scolopendra gigantea.“

Z toho hutného ticha kolem se jí točí hlava. A z neznámého pocitu svobody zase málem zvedá žaludek. Je z něj nesvá, jako by to byla hrubá látka, která se jí otírá o kůži. Člověk mu musí přivyknout.

Od chvíle, kdy se před šesti lety poznali, je to vůbec nejdéle, co se Simonem nemluvila. Tehdy jí bylo třiaadvacet. Při vzpomínce na ten první večer se jí bolestivě sevře břicho. Jasně vidí sebe samu, tak neskutečně mladou a plachou, jak postává s kamarádkami v jedné z londýnských hospod. Váhá však, jestli se označení „kamarádky“ pro ženy, s nimiž se seznámila na univerzitě, vážně hodí. Nikdy nedokázala sladit kadenci své řeči s jejich, nikdy si neuměla správně načasovat vtip ani smích. Tenhle pocit ji provází už od dětství. Pocit odcizení a odloučenosti od všech ostatních.

Toho večera byl ten pocit obzvlášť silný. Její máma se totiž zrovna odstěhovala do Kanady s novým manželem a nechala ji samotnou. Nic jiného si Kate sice nezasloužila, ale stejně to bolelo. Vzpomíná, jak hleděla do sklenice plné těžkého, kyselého piva, předstírala, že jí chutná, a pokoušela se vymyslet si výmluvu, proč už musí nutně domů.

Zvedla hlavu s úmyslem odkrást se na záchod, aby si o samotě chvilinku oddechla, když vtom si ho všimla. Jako první jí padlo do oka jeho držení těla. Nenucená lví elegance, s níž se opíral o barový pult a pozoroval místnost. Když si uvědomila, že si ji prohlíží, radost a překvapením zrudla. Jejich oči se setkaly a jakási hluboká pudová součást jejího já v tom jeho pomalém smyslném úsměvu cosi rozpoznala. Už v ten moment věděla, co se stane.

Zničehonic cítí, jako by se jí do hlavy nahrnula krev. Zavře oči.

Zhluboka se nadechne a zaposlouchá. Kdyby byla v bytě, slyšela by ruch dopravy, smích hloučku lidí popíjejících po práci před hospodou dole na rohu, dunění prolétajícího letadla. Izolační dvojskla jejich moderního věžáku v Hoxtonu se s hlukem a hřmotem Londýna a hemžením osmi milionů živých bytostí nemohla měřit.

Tady však není po autech, burácejících letadlech a vzdáleném šumu sousedovy televize ani památky. Tady je jen... ticho. Kate si není jistá, jestli se jí to líbí, nebo ji to spíš trochu děsí. Když napne uši, zdá se jí, jako by z dálky slyšela bubláni potoka a šelest

nočních tvorů v zeleném porostu. Housenky, hranostaje, sovy. To je ale přece hloupost. Když roztáhne vybledlé závěsy, vidí, že okno je pevně zavřené. Tak dobrý sluch mít jednoduše nemůže. Má jen bujnou fantazii, stejně jako když byla malá. „Koukej se vrátit zpátky na zem,“ opakovali jí rodiče, když ji přistihli s hlavou kdesi v oblacích. „A když už tady pro jednou budeš, nezapomeň si napsat úkoly!“

Nikdy je však neposlechla.

Ať byli, kde byli, vždycky se našlo něco, co odlákalo její pozornost... lesklá růžová žížala v písku na hřišti, veverka uhánějící na strom v hampsteadském parku. Ptáci hnízdíci v okapech jejich domu.

Kéž by je bývala poslechla.

Bylo jí devět, když se to stalo. Táta ji vedl do školy a parné letní ráno halil opar. Vyrázili stejnou trasou jako obvykle, po silnici zastíněné bujnými duby, jejichž listoví zbarvovalo světlo do zelena. Držel ji za ruku a před přechodem jí připomněl, že se musí rozhlédnout na obě strany a dát si obzvlášť pozor, kdyby něco vyjelo z ostré zatáčky nalevo, za kterou nebylo vidět.

Byli v půlce silnice, když ji přivábil křik ptáka. Působil na jakési podivné a tajuplné zákoutí jejího nitra. Vrána, pomyslela si, když to chrčivé krákaní slyšela — tou dobou už totiž rozeznala většinu ptactva, které si pravidelně prozpěvovalo u nich na zahradě, a právě vrány si oblíbila ze všech nejvíc. V jejich šibalských hlasech a tmavých, jiskrných očích se skrývalo cosi inteligentního — a téměř lidského.

Kate se otočila a začala prohledávat stromy lemující silnici z ním, když tu spatřila sametový záblesk šokující černé v křiklavé zeleni a modři onoho červnového dne. Byla to vrána, přesně jak si myslela. Vytrhla se tátovi z ruky, rozběhla se za ní a sledovala, jak se vznáší do vzduchu.

Vtom na silnici padl stín. Z dálky se ozvalo burácení a před Kate se zjevila nestvůra — přesně taková, o nichž tvrdila, že už

v ně nevěří, protože je přece velká holka — s červenými šupinami a stříbrnými zuby. Vylouppla se zpoza rohu a řítila se přímo na ni.

Táta k ní doběhl právě včas. Vší silou ji srazil na travnatý kraj silnice. Ozval se zvuk, jako když se trhá papír, jako když něco prudce rozetne vzduch. Ohromeně sledovala, jak ta nestvůra vrazila přímo do něj.

Padal pomalu a pak rychle.

Když o něco později dorazili záchranáři — dvě sanitky a policejní auto, konvoj smrti —, všimla si Kate, jak se na asfaltu leskne něco zlatého.

Byla to její včelí brož, kterou s sebou všude nosila v kapse. Musela jí vypadnout, když ji táta odstrčil stranou, aby ji před nestvůrou ochránil — před nestvůrou, která, jak už dobře věděla, byla jen obyčejné auto s oprýskaným červeným lakem a zrezivělou maskou. Rozhlédla se kolem a spatřila řidiče, muže s útlými rameny, jak vzlyká uvnitř sanitky.

Do druhé právě nakládali nosítka, na nichž se lesklo cosi černého. Chvilku trvalo, než jí došlo, že ta věc je její táta. Že už nikdy neuvidí jeho úsměv a vrásky kolem očí. Že je pryč.

Zabíla jsem tátu, prolétlo jí hlavou. To já jsem nestvůra.

Zdvihla brož ze země a převrátila ji v dlani. V místech, odkud z ní vypadly kamínky, teď zely ošklivé díry jako vyražené zuby. Jedno křídélko měla promáčknuté.

Strčila si ji zpátky do kapsy jako připomínku toho, co provedla.

Od toho dne se veverkám a žížalám a lesu a zahradám vyhýbala. Ze všeho nejdál se držela od ptáků. Příroda — i nadšený úžas, který v ní vždycky probouzela — byla příliš nebezpečná.

Stejně jako Kate.

Když se její nadšení proměnilo ve strach, přestala chodit ven a schovala se za sklem. Stejně jako pratetina zarámovaná stonožka. A k sobě dovnitř už nikoho nepustila.

Dokud nepotkala Simona.

Kate v domku zadržuje slzy. Hrdlo má vyprahlé a stažené. Nevzpomíná si, kdy se naposledy napila. Potřebuje vodu, něco. Vodka by byla lepší, ale pratetina sbírka alkoholu — nacpaná v kredenci společně se sklenicemi instantní kávy a kakaa — nic tak tuctového nenabízí, jen neznámá slůvka vlnící se na zažloutlých etiketách: *arak, pisco, sodžu*. V jazycích, které Kate ani nepoznává. A stejně si není jistá, jestli je to vůbec dobrý nápad. Vzpomene si na to hnilobou páchnoucí chardonnay. Tíží ji rozhodnutí, které ji teď čeká: co s miminkem.

Vteřinu předtím, než rozsvítí, se před ní hrozivě vztyčí temné obrysy kuchyně. Odvrátí pohled od bledých, ze stropu visících provazců pavučin k oprýskanému smaltovanému dřezu.

Z poličky na parapetu zvedne hrnek a vtom cítí, jak se o něco otřela klouby: je to sklenka od marmelády plná peří. Některá pírká jsou bílá a jemná, jiná tříslově červená. Největší z nich je leskle černé, téměř iridescentně modré. Když si ho Kate zblízka prohlédne, všimne si, že je poseté bílými flíčky připomínajícími poprašek sněhu — úplně stejně jako vrána v komíně. Kate najednou dojde, že nebyla od popela, jak si původně myslela. Byly to přesně tyhle bílé skvrnky. Možná nějaká choroba, kterou místní vrány trpí? Z té představy se jí v zátylku zježí vlasy. Otevře kohoutek a začne hltat vodu, jako by se chtěla důkladně očistit zevnitř i zvenčí.

Potom se zahledí oknem ven. Na obloze je jasně vidět měsíc, tak plný a kulatý, že jsou na něm jasně patrné všechny hřbety a prohlubně jeho kráterů. Vrhá své žluté světlo na zanedbanou zahradu, dopadá na listy rostlin a větve dubů a javorů. Kate stromy pozoruje a přemýšlí, jak jsou asi staré, když si všimne, že se... hýbou.

Srdce jí bije tak divoce, že ho cítí až v uších. Dýchá mělce a zrychleně a panika se přes ni valí jako přílivová vlna. Potom se ze stromů vznesou snad stovky temných stínů, náraz, jako loutky, jimž někdo zatahal za nitky. Rýsují se proti svitu měsíce.

Ptáci.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Divé ženy.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.